

Морето в мен

Намирам темата на това есе наистина интересна, но също така и доста трудна. Затрудних се, понеже есето трябва да е оригинално. Всяко есе трябва да е оригинално, разбира се, но според мен тази тема си е истинско предизвикателство. Колкото и идеи да има човек, все някой ще има същите. Но за да не пресъздам същите идеи на някой друг участник, писах предимно за себе си и за моите чувства към морето. Приятно четене.

Възприемам морето по много различни начини, (все пак съм варненец!), но отскоро когато чуя думата море, изпитвам едно много странно чувство. Това чувство няма точно наименование, ще се опитам да го опиша с едно изречение. Изпитвам страхопочитание към морето, даже страх, но някакъв позитивен страх, колкото и странно да звучи.

Изпитвам това чувство от миналото лято. Бях на почивка в Гърция, и си бях купил шнорхел и маска. Там, където бях, морето беше много странно. В началото беше плитко, но само пет метра навътре имаше нещо, наподобяващо пропаст. Просто пясъчното дъно изведнъж потъваше с няколко метра надолу. И огромните дълбочини бяха само на няколко крачки разстояние. Аз всеки ден влизах много надълбоко, (за огромно нещастие на майка ми), морето постепенно ставаше толкова дълбоко, че преди да се усетя, не можех да видя дъното. Виждах просто една черна бездна. Тогава просто не мърдах. Отпусках се напълно на морската повърхност и гледах надолу. Гледах краката си и осъзнавах колко малък и незначителен съм на фона на тази огромна морска паст. След няколко минути това чувство вече не се издържаше, и аз винаги тръгвах към брега. Когато седях прекалено дълго, започвах постепенно да се паникьосвам. Започвах да се оглеждам наляво на дясно, с надеждата да видя нещо друго, освен тази безкрайна празнота. И по едно време дъхът ми започваше да секва. Аз винаги излизах преди последната фаза.

Страхът ми от морето идва от същото място, от където и любовта. Мога да седя с часове на брега и да гледам движението на морските вълни. Буквално с часове. Да гледам как вълните се разбиват вероломно на вълнолома, или как леко и меко покриват пясъчната ивица. Най-хубавите ми спомени с баща ми пак са покрай морето. Когато бях по-малък, почти всеки ден след училище хващахме колелетата и отивахме до морето. Отивахме там, където нямаше никой, на един ръждясал кей. Беше вълшебно.

А за финал, ето и друг поглед към морето. Можем да го възприемем даже и като тийнейджър. Хормоните и емоциите са като бурните вълни. Това е едно наистина странно сравнение, но не е лишено от смисъл. Емоциите и състоянието на духа на един човек, дори и да не е тийнейджър, могат да бъдат пресъздадени чрез морето. Точно това сравнение съвпада точно с темата на есето. Когато човек е ядосан, морето е бурно, вълнисто и черно. Когато човек е спокоен, морето е гладко и прозрачно. Нюансите на човешките емоции и отношения са дори повече и от пясъчинките на всички плажове на света.